

opført, alligevel ikke vilde være bleven solgt, og selv om den var bleven solgt, ikke kunde være udbragt til den Pris, som Statsrevisionen har beregnet. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at denne Grund med en Dybde af jeg tror i det Mindste 100 Alen og en Facadebrede af 20 Alen — den ligger bagved de allerede tidligere bortsolgte Grunde — var aflagt langs ad Botanisk Have, fordi man — jeg kan i det Mindste ikke tænke mig nogen anden Grund — ikke ansaa den for at være egnet til Bortsalg. Vilde man have bortsolgt denne Grund, havde dog de Naturlige været at sælge den i Forbindelse med de Forhuse, til hvilke den umiddelbart støder, i Stedet for at afstære den paa Forhaand og lade den ligge usolgt, medens man bortsolgte de foran liggende Grunde. Jeg erkjender altsaa, at jeg har feilet i dette Punkt, naar jeg har angivet, at Grunden hørte til den gamle Botanisk Have, men jeg har ikke feilet i det, der var Hovedsagen, i Angivelsen af, at den ikke vilde være bleven solgt — i det Mindste ikke den større Del deraf — og i hvert Fald ikke til den beregnede Pris; thi det ligger dog overmaade nær, at en Grund med en Dybde af 100 Alen og en Facadebrede af 20 Alen ikke er af samme Værdi som de øvrige Grunde paa Sammelholm. — Dernæst gjorde den ærede Ordfører opmærksom paa, at Beregningen over, hvad man havde indvundet i Leieafgift, nemlig 500 Kr., ikke var holdbar. Jeg maa der forbeholde mig nærmere Undersøgelse af de Detailpunkter, den ærede Ordfører bragte frem. Jeg kan kun holde mig til det simple Faktum, at Boligerne, før Erstatningsbygningen blev opført, kun gave 400 Kr. i Indtægt, medens de nu give 1,500 Kr., saa at der altsaa er en Indtægtsfremgang af 1,100 Kr. Disse 1,100 Kr. bragte den ærede Ordfører ved en hel Del Korrektiver til at svinde ind til Intet eller tilnærmelsesvis Intet, men, som sagt, disse Punkter maa jeg i alt Fald forbeholde mig en nærmere Undersøgelse af, før jeg kan følge den ærede Ordfører ind paa Detaillerne. Jeg vil erklære, at Detaillerne ere mig ikke saa bekendte, at jeg tør optage en videre Diskussion med den ærede Ordfører om disse Punkter, men da den hele Sag ikke er Gjenstand for nogen Indstilling fra Statsrevisionen og end mindre Gjenstand for nogen Indstilling, som er tiltraadt af Udvalget, betyder den jo forholdsvis mindre. — Jeg skal endnu kun gjøre den Bemærkning, at hvad jeg under Sagens 1ste Behandling fremsatte her, ikke egentlig sigtede til at imødegaa en Bemærkning af Statsrevisionen. Der var vistnok Andet af, hvad Statsrevisionen har gjort gjældende, som i saa Tilfælde kunde have opfordret til en Imødegaaen eller i alt Fald til Bemærkninger fra Ministerens Side. Grunden til, at jeg bragte dette Punkt under Omtale ved Sagens 1ste Behandling, er jo den, at det ærede Folkethingsudvalg har optaget Statsrevisionens Beregning i sin Be-

tenkning og har, støttende sig paa Statsrevisionens Beregning, udtalt sin Beslagelse over, at et saa stort Offer er bragt, uden at det hidtil har ført til noget Resultat. Det er Grunden, hvorfor jeg har omtalt dette Punkt, men ingenlunde, fordi Statsrevisionen har fundet sig foranlediget til at opstille en Beregning, som jeg ikke i og for sig kan godkjende. Jeg maa altsaa betragte det, jeg har fremsført her, som fremsført ikke mod Statsrevisionen, men derimod som en Bemærkning til det ærede Folkethingsudvalg, der har behandlet Sagen. Dette er jo i og for sig ikke af nogen stor Betydning; men det, som derimod har nogen Betydning for mig at fremsføre, er, at jeg ikke betragter det som Ministerens Opgave her at imødegaa enhver Urigtighed, der maatte fremkomme i Statsrevisionens Betænkning. Det tror jeg ikke er Ministerens Opgave, men kun naar Statsrevisionens Bemærkninger blive optagne af dette Thing eller af dette Things Udvalg og optagne saaledes, at Udvalget gjør dem til sine, kun da finder jeg, at der for en Minister er Grund til at indlade sig paa dem.

Himestad: Med Hensyn til det Punkt, som vel er det vigtigste af, hvad der foreligger idag, nemlig Forslag til en forandret Uffattelse af Indstillingerne, har jeg kun overmaade lidt at bemærke. Vel har jeg jo allerede tidligere udtalt, at jeg fandt det Tidspunkt, som man havde valgt til Indbringelsen af Rigsretsanklage, at være lidet heldigt, lidet passende i Forhold til denne Statsrevisions sag; men da jeg har udtalt mig tilstrækkelig derom, skal jeg ikke komme tilbage dertil; naar det nu først er en given Sag, at Rigsretsanklage er besluttet, forinden Statsrevisionsagen har faaet sin endelige Behandling her, er det jo vistnok meget naturligt, at man har villet søge en Forandring bewirket i de Indstillinger, som paa et tidligere Stadium fandtes mest præcist at udtrykke, hvad Flertallet vil; i alt Fald er dette jo fuldkommen naturligt med Hensyn til Sagen om MarmorKirken, da den tidligere Indstilling ikke nu passede; derimod ser jeg egentlig ikke, at der skulde være noget Væsentligt til Hinder for at bibeholde de tidligere Indstillinger med Hensyn til de tre, Theatret vedrørende Punkter. For saa vidt der imidlertid spørges, om jeg har Noget at indvende mod den Form, der nu er foreslaaet, vil jeg sige, at det har jeg i det Væsentlige ikke; som jeg tror, udtrykker denne Form paa en tilstrækkelig træffende Maade netop det, som maa være Resultatet af Folkethingets Beslutning; men det maa jeg rigtignok tillige urgere — og det saa meget mere, som det synes, at den ærede Ordførers Udtalelser pegede i modsat Retning — at den ikke affæxer det andet Thing fra at kunne behandle og for sit Vedkommende træffe en Afgjørelse med Hensyn til de Punkter, som allerede ere gjorte til Gjenstand for Rigsretsanklage. Det maa jeg fast-